

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

HOTĂRÂRE nr.20

din 22 ianuarie 2013

Prin adresa nr. 2960/IJ/2216/DIJ/2012 Inspecția Judiciară a înaintat, în temeiul art. 76 alin. (2) Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, raportul privind rezultatul verificărilor efectuate în legătură cu îndeplinirea condițiilor de bună reputație de către doamna judecător B. G. din cadrul Înaltei Curții de Casație și Justiție.

Analizând raportul întocmit de Inspecția Judiciară și actele atașate, Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii reține următoarele:

La data de 27.07.2012 Inspecția Judiciară s-a sesizat din oficiu cu privire la necesitatea declanșării procedurii de verificare a bunei reputații, în conformitate cu dispozițiile art. 64¹² din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sesizare determinată de apariția în mass-media a unor informații privind începerea urmăririi penale împotriva doamnei judecător B. G.,

Sesizarea din oficiu a fost înregistrată la Inspekția Judiciară – Direcția de inspecție judiciară pentru judecători sub nr. 2960/IJ/2216/DIJ/2012.

Prin rezoluția _____, Direcția Națională Anticorupție - Secția de combatere a corupției a dispus începerea urmăririi penale față de doamna B. G., pentru săvârșirea infracțiunii de

În cuprinsul rezoluției Direcției Naționale Anticorupție se reține că,

De asemenea, s-a reținut că

În cuprinsul rezoluției s-a mai reținut că,

Raportul Inspecției Judiciare privind rezultatul verificărilor efectuate în legătură cu îndeplinirea condițiilor de bună reputație a fost comunicat doamnei judecător B. G. iar aceasta nu a formulat obiecțiuni.

Analizând înscrisurile depuse, Secția pentru judecători reține că față de doamna judecător B. G. s-a dispus prin rezoluție începerea urmăririi penale, pentru săvârșirea infracțiunii de

Ulterior, prin ordonanța s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale față de doamna judecător B. G., iar prin hotărârea nr.666/3.09.2012 Secția pentru Judecători a dispus suspendarea din funcție a magistratului.

Reputația profesională este o consecință a integrității morale și profesionale de care trebuie să dea dovadă fiecare judecător și procuror și oferă magistratului credibilitate și siguranță în exercitarea profesiei, precum și autoritate în exprimarea opiniilor profesionale.

Din această perspectivă, reputația magistratului presupune două componente esențiale: obligația magistratului de a avea o conduită generală exemplară (care reprezintă și o condiție de acces în profesie, căreia îi corespunde dreptul de a se bucura de reputație în fața societății din punct de

vedere profesional) și, de cealaltă parte, obligația Statului de a garanta menținerea reputației magistratului, de fiecare dată când se constată că faptele semnalate sunt de natură să îi afecteze prestigiul și, pe cale de consecință, autoritatea în exercitarea profesiei.

Principiile de la Bangalore cu privire la conduita judiciară prevăd, în Norma 3, că „Integritatea este indispensabilă exercitării funcției judecătorești” iar „judecătorul va face în așa fel încât conduita sa să apară în ochii unui observator neutru ca ireproșabilă. 3.2. Atitudinea și conduita unui judecător trebuie să mențină trează încrederea oamenilor în corectitudinea puterii judecătorești. Nu este suficient a se face dreptate, trebuie să se și vadă că s-a făcut dreptate.”

Obligația de integritate este prevăzută și în pct.1.2 din Principiile de bază ale independenței justiției (Principiile O.N.U.), art. 3 din Statutul Universal al Judecătorilor, Principiul V pct. 2 din Recomandarea R (94) 12 a Consiliului Europei.

La nivel intern, în reglementările actuale, integritatea magistratului este privită ca îndatorire fundamentală a profesiei, rezultând din coroborarea textelor legale atât la nivel constituțional, cât și prin lege, regulament și cod deontologic.

Astfel, art. 124 alin. (3) din Constituție prevede că „judecătorii se supun numai legii”, iar în art. 132 alin. (1) din Constituție se arată că „procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității”.

De asemenea, conform art. 4 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 republicată, judecătorii și procurorii sunt obligați să asigure supremația legii, iar art. 7 și 8 din Codul deontologic prevăd că „judecătorii și procurorii au îndatorirea să promoveze supremația legii, statul de drept și să apere drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor (...)”, „să respecte și să apere

demnitatea, integritatea fizică și morală a tuturor persoanelor care participă, în orice calitate, la procedurile judiciare”.

În același timp, în acord cu cele expuse mai sus, conform art. 12 din Legea nr. 303/2004 republicată, ***magistratul trebuie să se bucure de o bună reputație, fiind vorba de acea credibilitate de care se bucură acesta pe plan profesional, social, familial.***

De asemenea, art.14 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și modificată, prevede ca *buna reputație reprezintă o condiție de acces în profesie și care trebuie să subziste pe tot parcursul exercitării funcției.*

Prin Decizia nr. 2/11.01.2012 Curtea Constituțională a reținut că, în cazul magistraților, buna reputație constituie o condiție a încrederii publice în justiție și eficiența acesteia, fără de care nu poate fi concepută calitatea justiției și deplina aplicare a dispozițiilor constituționale care reglementează înfăptuirea sa.

În acest context, Curtea Constituțională a dat câteva indicii cu privire la ce înseamnă buna-reputație, reținând că "este în sarcina instanțelor competente în materie disciplinară ca, ținând cont de circumstanțele fiecărei cauze, să aprecieze asupra înțelesului acestui concept, cu păstrarea unui echilibru just între dreptul fundamental al individului la respectarea vieții private și interesul legitim al unui stat democratic de a veghea ca funcția publică să se conformeze scopurilor sale”.

Dispozițiile art.76 din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicata reglementează instituția verificării bunei reputatii a judecătorilor și procurorilor pe tot parcursul carierei profesionale.

În speța de față, din verificările efectuate de către Inspekția Judiciară a rezultat faptul că, la momentul declanșării procedurii, doamna judecător B. G. se

bucura de o bună reputație, nu fusese sancționată ori cercetată disciplinar și nu au existat alte elemente care să determine o părere publică nefavorabilă referitoare la activitatea profesională ori conduita morală a acesteia.

Pentru a putea analiza obiectiv îndeplinirea sau neîndeplinirea condiției de bună reputație de către doamna judecător B. G. trebuie avută în vedere natura specială a procedurii instituite prin art. 76 din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, astfel cum a fost modificată prin Legea nr.24/2012 .

Astfel, în cadrul procedurii verificării condiției de bune reputație sancțiunea pentru constatarea neîndeplinirii condiției de bună reputație este eliberarea din funcția de magistrat, neexistând posibilitatea aplicării graduale și în mod proporțional a sancțiunilor, ca în cazul constatării savârșirii unei abateri disciplinare.

De asemenea, potrivit Principiului VI pct. 3 din Recomandarea R (94) 12 a Comitetului de Miniștri al Consiliului European “ legea trebuie să prevadă procedurile adecvate pentru ca judecătorul în cauză să beneficieze cel puțin de toate garanțiile unei proceduri echitabile prevăzute de Convenție, cum ar fi de exemplu posibilitatea de a-și prezenta argumentele într-un termen rezonabil și dreptului de a răspunde la toate acuzațiile aduse contra sa.”

Prin includerea în aria de competență a Consiliului Superior al Magistraturii (art. 74 alin.(1) lit.f) și art. 76 din Legea nr.317/2004 republicată) a procedurii de verificare a condiției de bună reputație, această procedură se transformă în procedură disciplinară în condițiile în care hotărârea prin care se constată neîndeplinirea condiției de bună reputație cuprinde și propunerea de eliberare din funcție, în temeiul art.65 alin. (1) lit.i) din Legea nr.303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Această împrejurare

echivalează practic cu aplicarea unei veritabile sancțiuni disciplinare, mai exact cea mai severă dintre acestea-excluderea din magistratură.

În aceste condiții, se ajunge la o sancționare disciplinară a magistratului fără ca acesta să beneficieze de toate garanțiile ce îi sunt oferite în cadrul declanșării procedurii disciplinare.

Deși Legea nr.317/2004 republicată și Hotărârea nr.326/2005 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii nu cuprind dispoziții exprese cu privire la aplicarea, în cadrul procedurii verificării condiției de bună reputație, a normelor de drept procesual civil totuși, reținând natura disciplinară *în sens larg* a acestei proceduri speciale prin prisma rezultatului produs și pentru asigurarea dreptului la un proces echitabil, Secția pentru judecători apreciază că dispozițiile cuprinse în art.76 din Legea nr.317/2004 republicată se completează cu dispozițiile aplicabile în procedura disciplinară în fața Secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii.

Astfel, potrivit art. 28 alin.(1) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii aprobat prin Hotărârea Plenului nr. 326/24.08.2005, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul îndeplinește, prin secțiile sale, rolul de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor pentru faptele prevăzute la art.99 din Legea nr.303/2004, republicată, aceste prevederi legale completându-se cu dispozițiile Codului de procedură civilă.

Prin urmare, interpretând legea *in extenso*, devin aplicabile dispozițiile art.244 alin.(1) pct. 2) Cod procedură civilă care prevăd că judecata poate fi suspendată „când s-a început urmărirea penală pentru o infracțiune care ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea”.

Suspendarea reglementată de acest text de lege este facultativă iar nu obligatorie, urmând a se aprecia, în condițiile concrete ale unui caz, dacă măsura

este oportună și justificată de interesul unei mai bune administrări a actului de justiție.

Condiția prevăzută de textul de lege menționat este aceea de a se face dovada că sesizarea organului de urmărire penală a avut loc pentru o faptă care ar avea înrâurire directă asupra soluționării acțiunii civile pendinte, faptă pentru care s-a dispus începerea urmăririi penale.

Practic, textul de lege vizat reglementează un caz de suspendare facultativă a judecății, și anume ipoteza când acțiunea civilă este sau devine dependentă de soluția ce s-ar da în acțiunea penală. Temporizarea rezolvării acțiunii civile până la soluționarea irevocabilă a celei penale sau, altfel, exprimând aceeași idee, întâietatea rezolvării acțiunii penale este neîndoiește justificată și consacrată ca atare și de prevederile art.19 alin.(2) Cod procedură penală, din moment ce, cum precizează art.244 alin.(1) pct.2) Cod procedură civilă, constatarea infracțiunii ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea. În același sens, nu trebuie ignorate nici prevederile art.22 alin. (1) Cod procedură penală, potrivit cărora hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile, cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia.

În situația de față verificările efectuate de către Inspekția Judiciară au ca unic punct de plecare începerea urmăririi penale împotriva doamnei judecător B. G. pentru aceleași fapte reținute și în cuprinsul raportului înaintat Secției pentru judecători.

Astfel, față de doamna judecător B. G. s-a dispus prin rezoluție începerea urmăririi penale pentru săvârșirea infracțiunii

, iar verificările Inspekției Judiciare efectuate în legătură cu îndeplinirea condiției de bună reputație vizează **doar** faptele care fac obiectul dosarului penal aflat în curs de soluționare .

În aceste condiții, este evident ca soluționarea prezentei sesizări depinde de soluția ce s-ar da în acțiunea penală.

Mai mult decât atât, în materia răspunderii disciplinare a magistraților legiuitorul a prevăzut în mod expres la art.46 alin. (3) și (5) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, că, cercetarea disciplinară se suspendă atunci când împotriva judecătorului sau procurorului s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale pentru aceeași faptă, suspendarea operând până când soluția pronunțată în cauza care a motivat suspendarea a devenit definitivă.

Rațiunea instituirii suspendării *ope legis* a cercetării disciplinare rezidă, în primul rând, în necesitatea de a fi respectate exigențele dispozițiilor care reglementează prezumția de nevinovăție precum și dispozițiile art.22 din Codul de procedură penală care consacră autoritatea de lucru judecat a hotărârii definitive a instanței penale cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia.

Deși în cadrul verificării îndeplinirii condiției de bună reputație nu a fost prevăzută în mod expres posibilitatea suspendării acestei proceduri totuși o astfel de măsură este pe deplin justificată de existența acelorași rațiuni ca și în cazul procedurii disciplinare. Mai mult decât atât, necesitatea suspendării este determinată și de sancțiunea care se poate aplica la momentul finalizării acestei proceduri și anume eliberarea din funcția de magistrat.

Doar împrejurarea că împotriva magistratului s-a început urmărirea penală și, ulterior s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale pentru fapte de o anumite gravitate nu justifică prin ea însăși, în lipsa altor elemente de natură să afecteze buna reputație, continuarea și finalizarea procedurii de verificare a îndeplinirii condiției de bună reputație. A aprecia asupra îndeplinirii sau neîndeplinirii condiției de bună reputație de către magistrat doar în raport de

punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa echivalează cu emiterea unei opinii referitoare la vinovăția acestuia înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive de condamnare.

Conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul unei persoane de a fi prezumată nevinovată și de a solicita acuzării să dovedească faptele ce i se impută nu este absolut, din moment ce prezumțiile bazate pe fapte sau legi operează în toate sistemele de drept și nu sunt interzise de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în măsura în care statul respectă limite rezonabile, având în vedere importanța scopului urmărit, dar și respectarea dreptului la apărare (cauza Salabiaku c. Franței, hotărârea din 7 octombrie 1988, paragraf 28, cauza Västberga Taxi Aktiebolag și Vulic c. Suediei, paragraf 113, 23 iulie 2002).

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa constantă că prezumția de nevinovăție prevăzută de art.6 par. (2) din Convenție *„este aplicabilă nu numai în proceduri penale, dar și în alte cauze în care instanțele naționale nu au avut de hotărât asupra vinovăției, scopul esențial al prezumției fiind acela de a împiedica orice autoritate națională în emiterea unor opinii conform cărora reclamantul ar fi vinovat înainte ca acesta să fie condamnat potrivit legii. Este suficient, în lipsa unor temeiuri concrete, să existe o argumentație care ar sugera că autoritatea îl privește pe reclamant ca fiind vinovat.”*

În acest context, este necesar a se analiza dacă decizia administrativă luată de către autoritatea publică a implicat o presupunere asupra vinovăției reclamantului sau a exprimat o îndoială cu privire la nevinovăția reclamantului, trecând dincolo de limitele impuse de către art.6 par.(2) din Convenție.

În cauza **Dubos c. Franței** Curtea a reținut că o instituție poate, în materie disciplinară, la luarea deciziei sale, să rețină fapte care ar putea fi

susceptibile să acopere o calificare penale. În niciun caz, însă, instituția nu va putea depăși analiza abaterii disciplinare prin formularea unor raționamente asupra vinovăției penale.

În aceste condiții, Secția apreciază ca nu poate pronunța o hotărâre prin care să constate îndeplinirea sau neîndeplinirea condiției de bună reputație de către doamna judecător B. G. câtă vreme dosarul penal în care are calitatea de inculpat și care vizează aceleași fapte reținute și de Inspecția Judiciară în raportul nr.2960/IJ/2216/DIJ/2012 nu a fost soluționat în mod definitiv.

Un alt aspect care trebuie reținut din perspectiva verificărilor efectuate de Inspecția Judiciară este faptul că potrivit dispozițiilor art.74 lit. f) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii inspectorii judiciari au ca atribuție efectuarea de verificări privind condiția bunei reputații pentru judecători și procurori *în funcție*.

Din interpretarea acestui text de lege rezultă ca ***aceste verificări pot fi efectuate doar față de un magistrat în funcție***, situație premisă care nu este îndeplinită în privința doamnei judecător B. G., aceasta fiind suspendată din funcție prin hotărârea nr.666/3.09.2012 a Secției pentru Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, măsura suspendării dăinuind până la soluționarea definitivă a cauzei penale. Mai mult decât atât, art.14 alin.(1) lit. c) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și modificată prevede ca *buna reputație reprezintă o condiție de acces în profesie și care trebuie să subziste pe tot parcursul exercitării funcției*.

Prin urmare, esențial este ca magistratul, atât la momentul cât și pe parcursul verificărilor privind condiția bunei reputații, ***să-si exercite efectiv funcția***, situație care nu se regăsește în cauza de față.

Față de considerentele expuse anterior, în raport de dispozițiile legale aplicabile, Secția pentru judecători, prin vot direct și secret, cu majoritatea

voturilor membrilor prezenți, urmează să suspende procedura privind verificarea îndeplinirii condiției de bună reputație de către doamna B. G., judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală, suspendat din funcție, ca urmare a punerii în mișcare a acțiunii penale împotriva sa.

**SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI A
CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII**

HOTĂRĂȘTE:

Art.1 – Suspendă procedura privind verificarea îndeplinirii condiției de bună reputație de către doamna B. G., judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală, suspendat din funcție, ca urmare a punerii în mișcare a acțiunii penale împotriva sa.

Art.2 - Prezenta Hotărâre nr. 20/22.01.2013 a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii se comunică Inspecției Judiciare și doamnei judecător B. G.

Dată în București, la data de 22 ianuarie 2013.

Președinte de ședință,